

Respect pentru oameni și cântimpul dezarticulat

ubik

furnica electrică

omul din castelul înalt

visează androizii oi electrice?

cele trei stigmate ale lui palmer eldritch

substanța m

În pregătire:

flow my tears, the policeman said

dr. bloodmoney

PHILIP K. DICK s-a născut la 16 decembrie 1928 în Chicago. După ce părinții săi au divorțat când el avea numai cinci ani, a intrat în custodia mamei (pe numele de familie Kindred, de la care Dick a împrumutat inițiala K) și s-a stabilit în Berkeley, unde a urmat liceul și a început cursurile universitare, pe care însă le-a abandonat. Prin 1950 s-a apucat să scrie texte science fiction și în 1952 i-a apărut în revista *Planet Stories* prima povestire. Cu ajutorul lui Anthony Boucher, editor și mentor SF, a început să publice povestiri cu o viteză impresionantă. Între 1955 și 1970, a scris în medie două romane pe an și peste o sută de povestiri editate în reviste ca *Galaxy*, *Amazing*, *Fantasy and Science Fiction* și *Worlds of If*. Cu toate acestea, cariera sa literară nu i-a oferit o situație financiară lipsită de griji.

Mare parte a ficțiunilor sale se desfășoară în California, iar Dick a împrumutat idei din Cabala, budism, gnosticism și taoism, dar s-a folosit în același timp și de elementele clasice ale genului – roboți, nave spațiale, extraterestri, precum și de fenomene extrasenzoriale. A fost privit întotdeauna cu respect de fanii SF și de colegii de breaslă, deși n-a ajuns niciodată să egaleze vânzările celor mai populari scriitori science fiction americani ai epocii: Isaac Asimov, Robert Heinlein și Frank Herbert. A fost recompensat cu Premiul Hugo în 1963 pentru romanul *Omul din castelul înalt* (Editura Nemira, 1995, 2006, 2013), Premiul John W. Campbell Memorial în 1975 pentru *Flow My Tears, The Policeman Said*, Premiul British SF în 1979 pentru *Substanța M* (Editura Nemira, 2007) și Premiul Kurd Lasswitz (Germania) în 1985 pentru *VALIS*.

În memoria sa, în 1983 a fost înființat premiul care-i poartă numele, pentru cea mai valoroasă lucrare SF inedită publicată pentru prima dată în SUA în format paper-back (inițiatorul premiului, Thomas M. Disch, a dorit să-l onoreze pe Dick, care și-a publicat astfel majoritatea romanelor). Premiul este sponsorizat de Philadelphia Science Fiction Society și se acordă anual, în luna martie, la Convenția Norwescon.

PHILIP K. DICK

clanurile de pe alpha

Traducere din limba engleză
ROXANA BRÎNCEANU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DICK, PHILIP K.

Clanurile de pe Alpha / Philip K. Dick; trad. din lb. eng.: Roxana Brînceanu. - Ed. a 2-a. -
București: Nemira Publishing House, 2015
ISBN 978-606-579-957-8

I. Brînceanu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Philip K. Dick
CLANS OF THE ALPHANE MOON
Copyright © 1963, Philip K. Dick
Copyright renewed © 1992, Laura Coelho, Christopher Dick and Isa Hackett
All rights reserved.

© Nemira, 2007, 2015

Redactor: Florin Leodor DĂNILĂ
Tehnoredactor: Magda BITAY

Tiparul executat de TIPARG S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-957-8

1

Înainte de a intra în camera consiliului suprem, Gabriel Baines își trimise simulacrul pălăvrăgind înainte, ca să vadă dacă nu cumva avea să fie atacat. Simulacrul – fabricat cu măiestrie, astfel încât să-i semene în fiecare detaliu – făcea multe lucruri, întrucât era opera inventivului clan al manilor, dar pe Baines nu-l interesa decât folosirea lui în scopuri de apărare; autoapărarea fusese singurul lui sens în viață, de unde solicitarea de a deveni membru al enclavei paranielor, din Adolfville, de la capătul de nord al satelitului.

Desigur, Baines ieșise din Adolfville de multe ori, dar se simțise în siguranță – sau relativ în siguranță – numai aici, în interiorul acestor ziduri temeinice, în orașul paranielor. Ceea ce dovedea că cererea sa de a fi membru al clanului nu era nefondată, vreo tehnică simulată prin care să-și câștige intrarea în cea mai solid construită, trainică și rezistentă zonă urbană de oriunde. Fără îndoială Baines era sincer... de parcă ar fi putut exista vreo îndoială asupra *lui*.

De exemplu, vizita la barăcile incredibil de degradate ale clanului hebilor. De curând, fusese trimis în căutarea membrilor fugari ai unei brigăzi de muncă; fiind hebi, probabil se străduiseră să ajungă înapoi în Gandhitown.

Dificultatea era că toți, cel puțin pentru el, arătau la fel: creaturi aduse de spate, murdare, în haine jechoase, care se hlizeau și nu se

puteau concentra asupra nici unei proceduri complicate. Erau utili doar pentru munca manuală, nimic mai mult. Dar, cu nevoia constantă de a îmbunătăți pe apurate fortificațiile din Adolfville împotriva atacurilor manilor, munca manuală era actualmente la loc de cinste. Și nici un paran nu și-ar fi murdărit mâinile. Oricum, printre barăcile dărăpănate simțise o teroare pură, un sentiment de nesiguranță de o întindere aproape infinită printre cele mai de jos realizări umane; era o groapă de gunoi plină de locuințe de carton, nelocuibilă. Însă hebiu nu protestau. Trăiau printre propriile lor deșeuri într-un echilibru liniștit.

Astăzi, la întâlnirea bianuală a consiliului reprezentanților tuturor clanurilor, hebiu vor avea probabil un purtător de cuvânt; faptul că el însuși vorbea în numele paranilor îl obliga să se așeze în aceeași cameră cu un heb împutit – literal vorbind. Iar așa ceva nu-i prea făcea misiunea onorabilă. Probabil și anul acesta va veni Sarah Apostoles, grășana cu părul nepieptănat.

Dar și mai amenințător va fi reprezentantul manilor. Pentru că, la fel ca orice paran, Baines era îngrozit de orice man. Violența lor neobosită îl șoca, nu o putea înțelege, atât era de lipsită de scop. Ani întregi îi considerase pur și simplu ostili. Dar asta nu îi explica. Lor *le plăcea* violența: exista un deliciu pervers în a distruge lucrurile și a-i intimida pe ceilalți, în special pe cei din clanul paranilor, așa cum era el.

Numai că știind asta nu-i era de ajutor, era în continuare înspăimântat anticipând confruntarea cu Howard Straw, delegatul manilor.

Simulacrul se întoarse șuierând astmatic, cu un zâmbet țepăn pe trăsăturile artificiale asemănătoare cu ale lui.

– Totul e în ordine, domnule. Nu am întâlnit nici un gaz letal, descărcări electrice de intensitate periculoasă, otravă în carafele cu apă, nici o deschizătură pentru armele laser, nici un dispozitiv letal ascuns. Sugerez că puteți intra în siguranță.

Se opri, rămânând tăcut.

– Nu te-a abordat nimeni? Întrebă Baines prudent.

– Încă nu era nimeni înăuntru. Bineînțeles, cu excepția unui heb care mătura podeaua.

Baines, ca urmare a unei vieți întregi de șiretenie protectoare, crăpă doar puțin ușa pentru a obține esențialul: o privire de o clipă spre heb.

Acesta, un bărbat, mătura în felul său lent, monoton, cu obișnuita expresie stupidă a celor din clanul lui întipărită pe chip, de parcă munca l-ar fi amuzat. Probabil că ar fi putut s-o țină așa luni de-a rândul, fără să se plictisească; nu se săturau de nici o sarcină, fiindcă nu înțelegeau nici măcar conceptul de diversitate. Desigur, reflectă Baines, în simplitate exista o oarecare virtute. Fusesse, de exemplu, impresionat de faimosul sfânt heb, Ignatz Ledebur, care radia spiritualitate în timp ce colinda din oraș în oraș, răspândind căldura personalității sale inofensive. Acela cu siguranță nu avea nimic periculos...

Iar cel puțin hebiu, chiar sfinții lor, nu încercau să convertească oamenii așa cum făceau misticii skizi. Nu cereau decât să fie lăsați în pace, pur și simplu nu doreau să fie agasați de viață, și cu fiecare an se lepădau din ce în ce mai mult de complicațiile traiului. Se întorceau, se gândi Baines, la starea de legumă, ceea ce pentru un heb însemna idealul.

Verificându-și pistolul laser – era în regulă – decise că putea intra. Așa că pași în sala de consiliu, luă un scaun, apoi brusc îl schimbă cu altul, primul fusesse prea aproape de fereastră, ar fi reprezentat o țintă prea bună pentru cineva de afară.

Ca să se distreze în timp ce aștepta sosirea celorlalți, se hotărî să-l provoace pe heb.

– Cum te cheamă? Întrebă.

– J-Jacob Simion, zise hebul, continuând să măture cu rictusul standardizat neschimbat; unul ca el nu știa niciodată când era provocat. Sau, dacă știa, nu-i păsa. Apatie față de orice: aceasta îi caracteriza.

– Ți place munca ta, Jacob? continuă Baines, aprinzându-și o țigară.

– Sigur, făcu hebul, apoi chicoti.

– Întotdeauna ți-ai petrecut timpul măturând podele?

– Ha?

Nu părea să înțeleagă întrebarea.

Ușa se deschise și durdulia și drăgălașa Annette Golding, delegata clanului polylor, apărui cu poșeta sub braț, cu fața rotundă îmbujorată, cu ochii verzi sclipind și gâfâind.

– Credeam că am întârziat.

– Nu, zise Baines, ridicându-se să-i ofere un scaun.

Îi aruncă o privire profesională; nici un semn că și-ar fi adus arma. Dar ar fi putut ascunde capsule cu spori mortali într-un buzunar al gingiei; avu grijă, când se reaseză, să aleagă un scaun la capătul opus al mesei mari. Distanța... un factor extrem de valoros.

– Este cald aici, spuse Annette, încă transpirând. Am alergat pe scări.

Îi surâse în stilul direct al unora dintre poly. Lui nu i se părea atrăgătoare... poate doar dacă ar fi slăbit puțin. Totuși îi plăcea de Annette și profita de ocazie să se angajeze într-o ușoară tachinare, cu unde de erotism.

– Annette, zise, ești o persoană așa de plăcută și agreabilă. Păcat că nu te căsătorești. Dacă te-ai mărită cu mine...

– Da, Gabe, replică Annette zâmbind. Aș fi protejată. Hârtie de turnesol în fiecare colț al casei, analizori de atmosferă fluturând peste tot, echipament solid în caz de radiații...

– Fii serioasă, zise Baines îmbufnat.

Se întrebă ce vârstă avea; cu siguranță nu mai mult de douăzeci. Era copilăroasă, ca toți din clanul ei. Nu se maturizau, rămâneau detașați, ce altceva era polysmul dacă nu întinderea unei copilării elastice? La urma urmelor, copiii lor, ai tuturor clanurilor de pe satelit, erau poly la naștere, la fel cât se duceau la școlile comune, nu se diferențiau decât poate pe la zece sau unsprezece ani. Iar unii, ca Annette, nu se diferențiau niciodată.

Deschizându-și poșeta, femeia scoase o pungă cu bomboane; începu să mănânce repede.

– Sunt nervoasă, explică ea. Așa că trebuie să mănânc.

Îi întinse punga lui Baines, dar el refuză – la urma urmelor, nu se știe niciodată. Baines își păstrase viața timp de treizeci și cinci de ani, și nu avea intenția să o piardă din cauza unui impuls superficial; totul trebuia să fie calculat, gândit în avans, dacă voia să mai trăiască încă treizeci și cinci.

Annette zise:

– Presupun că Louis Manfreti va reprezenta și anul ăsta clanul skizilor. Întotdeauna mi-a plăcut de el, spune lucruri atât de interesante, ca viziunile despre lucrurile primordiale. Fiare ale pământului și cerului, monștri care se luptă sub pământ...

Supse gânditoare dintr-o bomboană.

– Gabe, tu crezi că viziunile skizilor sunt reale?

– Nu, răspunse Baines cu convingere.

– Atunci de ce cugetă și vorbesc despre ele tot timpul? Oricum, pentru ei sunt reale.

– Misticism, declară Baines disprețuitor.

Adulmecă; un parfum nenatural ajunsese la el, ceva dulceag. Își dădu seama că era mirosul părului Annettei și se relaxă. Sau asta trebuia să-l facă să creadă? se gândi el subit, iarăși alert.

– Ai un parfum drăguț, spuse el viclean. Cum se numește?

– *Noapte de sălbăticie*. L-am cumpărat de la un negustor ambulant venit de pe Alpha II; m-a costat nouăzeci de pielicele, dar miroase minunat, nu crezi? Salariul pe o lună întreagă.

Ochii ei întunecați păreau triști.

– Mărită-te cu mine, reîncepu, apoi se întrerupse.

Apăruse reprezentantul depilor. Stătea în cadrul ușii, iar chipul lui adâncit, bântuit de spaime și cu ochii privind fix părea să-l pătrundă pe Baines până în inimă. Dumnezeuule, mormăi el, neștiind dacă ar trebui să-i fie milă de bietul om sau să-l disprețuiască pur și simplu. La urma urmelor, și-ar putea reveni; toți depii și-ar putea reveni dacă ar avea puțin curaj. Dar curajul lipsea cu desăvârșire în așezarea lor din sud. Individul îi demonstra efectiv absența. Ezita în cadrul ușii, fiindu-i frică să intre, și totuși atât de resemnat cu soarta lui încât în următoarea clipă avea oricum să intre, avea să facă exact lucrul de care se temea... pe când un obcom bineînțeles

că ar fi numărat pur și simplu până la douăzeci din doi în doi, ar fi Res întors spatele și ar fi dispărut.

– Intră, te rog! îl pofti Annette afabilă, arătându-i un scaun.

– La ce folosește discuția asta? întrebă depul, și intră încet, încovoiat de disperare. O să ne sfâșiem numai unii pe alții, nu văd sensul convocării pentru certurile astea.

Totuși, se așază resemnat, cu capul plecat și mâinile inutil încleștate.

– Eu sunt Annette Golding, se prezentă femeia, iar acesta este Gabriel Baines, din clanul paranilor. Eu sunt poly. Tu ești dep, nu-i așa? Îmi dau seama după cum fixezi podeaua.

Râse, dar cu simpatie.

Depul nu spuse nimic, nici măcar nu-și dezvălui numele. Pentru unul ca el, Baines știa, conversația era ceva dificil, le venea greu să-și adune energia necesară. Probabil acesta sosise devreme din teama de a nu întârzia, o compensație exagerată, tipică pentru ei. Lui Baines nu-i plăceau. Erau inutili atât pentru ei, cât și pentru celelalte clanuri; de ce nu se stingeau? Și, spre deosebire de hebi, nici măcar nu puteau fi folosiți ca muncitori, zăceau pe pământ și se holbau la cer fără să-l vadă, lipsiți de speranță.

Aplecându-se spre Baines, Annette spuse încet:

– Înveselește-l.

– Ba pe naiba! replică Baines. Ce-mi pasă mie? Din vina lui e așa, s-ar putea schimba dacă ar vrea. Ar putea crede în lucrurile bune, dacă ar face efortul. Ai lui nu sunt mai răi decât noi ceilalți, poate chiar mai buni, la urma urmelor, ei lucrează în ritmul melcului... Mi-ar plăcea să muncesc la fel de puțin într-un an cât un dep.

Acum, prin ușa deschisă intra o femeie înaltă între două vârste, îmbrăcată într-o haină lungă, cenușie. Era Ingrid Hibbler, reprezentanta obcomilor. Numărând încet, pentru sine, ocoli masa, pipăind fiecare scaun la rând. Baines și Annette așteptară, hebul care mătura podeaua ridică ochii și chicoti. Depul continuă să privească fix în jos. În sfârșit, domnișoara Hibbler găsi un scaun a cărui numerologie o satisfăcea, îl trase înapoi și se așază rigidă, cu mâinile strânse și

degetele mișcându-se cu viteză, ca și cum ar fi împletit o mantie protectoare invizibilă.

– Am dat peste Straw în parcare, zise, și numără în sine ei. Din clanul manilor. Uf, ce om îngrozitor; aproape m-a izbit cu pneumul. A trebuit să...

Se întrerupse.

– Nu contează. Dar e greu să te scuturi de aura lui, odată ce te-a infectat.

Se cutremură.

Annette vorbi, fără a se adresa cuiva în mod special:

– Dacă anul acesta Manfreti îi reprezintă iar pe skizi, probabil că va intra pe fereastră, în loc de ușă.

Râse veselă. Hebul, măturând, i se alătură.

– Desigur, îl așteptăm și pe heb, adăugă Annette.

– Eu sunt d-delegatul din Gandhitown, Jacob Simion, zise hebul, mișcând mătura în felul lui monoton. M-am g-gândit să fac asta cât a-aștept.

Zâmbi nevinovat tuturor în jur.

Baines oftă. Reprezentantul hebilor, un om de serviciu. Desigur, toți erau așa, potențial, dacă nu în fapt. Nu mai rămaseseră decât delegații skizilor și manilor, Howard Straw, care avea să intre imediat ce-și termina agitația prin parcare, sperându-i pe ceilalți când soseau, după cum presupunea Baines. Ar face bine să nu încerce să mă intimideze pe mine. Pentru că pistolul laser de la centura lui nu era simulat. Și mai era și simulacrul așteptând afară pe hol, gata să fie chemat.

– Despre ce se discută la întâlnirea asta? întrebă domnișoara Hibbler, și numără rapid, cu ochii închiși și degetele dansând: Unu, doi. Unu, doi.

Răspunse Annette.

– Circulă un zvon. A fost zărită o navă ciudată, și nu e vorba de negustori de pe Alpha II, suntem destul de siguri.

Continua să mănânce bomboane. Baines observă cu un amuzament amar că deja devorase aproape întreaga pungă. După cum bine știa, avea o dereglare diencefalică, o supraîncărcare în zona

sindromului lăcomiei. Ori de câte ori era încordată sau îngrijorată devenea și mai rău.

– O navă, zise depul, revenind la viață. Poate reușește să ne scoată din încurcătură.

– Ce încurcătură? Întrebă domnișoara Hibbler.

Agitat, depul răspunse:

– Știi tu.

Numai atât putu obține, redeveni tăcut, căzând în coma lui sumbră. Pentru un dep lucrurile erau întotdeauna încurcate. Bineînțeles că ei se temeau și de schimbare. Disprețul lui Baines spori cumpănind la aceasta. Dar – o navă. Disprețul se transformă în alarmă. Oare era adevărat?

Manul Straw ar trebui să știe. Pe Culmea Da Vinci, manii elaboraseră dispozitive tehnice prin care urmăreau traficul. Probabil că inițial vestea venise de la ei... bineînțeles dacă vreun mistic skiz nu o prevăzuse într-o viziune.

– Probabil e o farsă, declară Baines cu voce tare.

Toți cei din încăpere, inclusiv mohorâtul dep, se uitară spre el, chiar și hebul încetă pentru moment să mai măture.

– Clanul manilor ar încerca orice. Țsta e modul lor de a obține un avantaj asupra noastră, a celorlalți, de a ne-o plăti.

– Pentru ce? Întrebă domnișoara Hibbler.

– Știți că manii ne urăsc pe toți. Pentru că sunt niște bădărani neciopliți, barbari, niște soldătoi nespălați, care pun mâna pe armă când aud cuvântul „cultură“. Face parte din metabolismul lor, vechile trăsături gotice.

Și, totuși, asta nu lămurea lucrurile. Ca să fie perfect sincer, nu știa de ce manii erau atât de hotărâți să facă rău tuturor celorlalți, doar dacă, așa cum teoretiza el, era vorba despre plăcerea pură de a provoca suferință. Ba nu, se gândi, *trebuie să fie mai mult de atât*. Răutate și invidie. Probabil că ne invidiază, știu că le suntem superiori din punct de vedere cultural. La cât de diversă este Culmea Da Vinci, nu există acolo ordine, unitate estetică, e un ghiveci de așa-numite proiecte „creative“, începute, dar niciodată terminate.

Annette vorbea rar:

– Straw e puțin cam necioplit, recunosc. Chiar un tip nesăbuit. Dar de ce ar raporta o navă străină, dacă nu a fost văzută nici una? Nu ne-ai oferit niciun motiv limpede.

– Dar eu știu, replică Baines cu încăpățănare, că manii și în special Howard Straw sunt împotriva noastră, ar trebui să acționăm și să ne protejăm...

Se întrerupse, fiindcă se deschisese ușa, și Straw păși brusc în cameră.

Cu părul roșu, înalt și musculos, rânjea. *Pe el* apariția unei nave străine pe micul lor satelit nu-l deranja.

Acum nu mai trebuia să sosească decât skizul și, ca de obicei, el putea să întârzie și o oră. Probabil hoinărea pe undeva în transă, pierdut în viziunile cețoase ale unei realități arhetipale, ale proto-forțelor care stăteau la baza universului temporal, perpetua sa imagine a așa-numitului *Urwelt*.

Am putea să ne instalăm cu toții confortabil, decise Baines. Pe cât e posibil, dată fiind prezența lui Straw printre noi. Și a domnișoarei Hibbler, nici ea nu-i era prea dragă. De fapt, nu-i plăcea de niciunul dintre ei, cu excepția, poate, a Annettei: cea cu inima dezordonată, ostentativă. Iar cu ea nu ajungea nicăieri. Ca de obicei.

Dar nu era vina lui, toți polyi erau așa – nimeni nu știa vreodată încotro vor sări. Dinadins contradictorii, opuși canoanelor logicii. Și, totuși, nu erau niște molii, așa ca skizii, nici mașini lipsite de creier, ca hebi. Erau copios de *vii*, asta îi plăcea atât de mult la Annette – însuflețirea, prospețimea ei.

De fapt, îl făcea să se simtă rigid și metalic, prins în oțel gros, ca o armă arhaică dintr-un război fără rost, de demult. Ea avea douăzeci de ani, el treizeci și cinci, poate aici era explicația. Dar nu credea. Apoi se gândi: pariez că vrea să mă simt așa, intenționat mă face să mă simt prost.

Și, în replică, simți deodată ura rece, atent motivată, a unui paran.

Annette, simulând nepăsarea, continua să devoreze rămășițele pungii ei cu bomboane.

Delegatul skizilor la adunarea bianuală din Adolfville, Omar Diamond, își aruncă ochii peste lume și văzu, sub ea și deasupra ei, dragonii gemeni, cel roșu și cel alb, al morții și al vieții. Încleștați în bătălie, dragonii cutremurau peisajul, în timp ce deasupra cerul se despică, dezvăluind un soare palid în apus care își pierdea vigoarea, răspândind prea puțină alinare în lume.

– Stop! rosti Omar ridicând mâna și adresându-se dragonilor.

Un bărbat și o fată cu păr cârlionțat, care veneau în direcția lui pe trotuarul cartierului central din Adolfville, se opriră. Fata întrebă cu silă:

– Ce-i cu el? Face ceva.

– E doar un skiz, zise bărbatul amuzat. Pierdut în viziuni.

Omar spuse:

– Războiul etern a reizbucnit cu forțe noi. Puterile vieții sunt în declin. Oare nici un om nu poate lua decizia fatală, să renunțe la propria sa viață într-un act de sacrificiu prin care să le refacă?

Bărbatul, făcând cu ochiul spre soția lui, zise:

– Știi, câteodată poți să le pui tipilor ăstora o întrebare și să primești un răspuns interesant. Hai, întreabă-l ceva – ceva măreț și universal, cum ar fi „Care este sensul existenței?“, nu „Unde sunt foarfecele pe care le-am pierdut ieri?“.

O împinse în față. Prudentă, femeia se adresă lui Omar:

– Scuzați-mă, dar întotdeauna m-am întrebat – *există* viață după moarte?

– Nu există moarte, veni răspunsul.

Întrebarea îl uluia, dovedea o enormă ignoranță.

– Ceea ce voi numiți „moarte“ este numai un stadiu de germinație, în care noua formă de viață doarme, așteptând chemarea pentru a-și asuma o nouă întrupare.

Ridică brațele, arătând:

– Vedeți? Dragonul vieții nu poate fi ucis, chiar dacă sângele lui roșu se scurge pe pajiști, o nouă versiune a lui reapare. Sămânța îngropată în pământ se ridică din nou.

Trecu pe lângă ei, lăsându-i în urmă pe bărbat și pe femeie.

Trebuie să ajung la clădirea de piatră cu șase etaje, își spuse Omar. Ei, consiliul, așteaptă acolo. Howard Straw barbarul. Domnișoara Hibbler cea irascibilă, copleșită de numere. Annette Golding, personificarea vieții însăși, aruncându-se în orice o face să *devină*. Gabriel Baines, cel constrâns să se gândească la moduri de a se apăra împotriva a ceva ce nu atacă. Cel simplu cu mătura care este mai aproape de Dumnezeu decât oricare dintre noi. Și cel trist care nu privește niciodată în sus, bărbatul lipsit chiar și de nume. Cum să-i spun? Poate Otto. Nu, cred că o să-l numesc Dino. Dino Watters. El așteaptă moartea, neștiind că trăiește în anticiparea unei fantome pustii, nici măcar moartea nu-l poate proteja de sine însuși.

Stând la baza măreței clădiri cu șase niveluri, cea mai mare din așezarea paranilor, Adolfville, levită. Pluti în fața fereastrei potrivite, zgâriind sticla cu unghiile până când o persoană dinăuntru se apropie și i-o deschise.

– Domnul Manfreti nu vine? Întrebă Annette.

– Anul acesta nu poate fi deranjat, explică Omar. A trecut pe un alt tărâm și nu face decât să stea așezat, trebuie să fie hrănit forțat prin nas.

– Uh, făcu Annette cutremurându-se. Catatonie.

– Omorâți-l, zise Straw aspru, și terminați cu asta. Skizii ăștia catatonici sunt mai mult decât inutili, înseamnă o risipă pentru resursele din Ioana d'Arc. Nu e de mirare că așezarea voastră e atât de săracă.

– Săracă material, admise Omar, dar bogată în valori eterne.

Se ținea departe de Straw, nu-i plăcea deloc de el. Straw, în ciuda numelui său¹, era un distrugător. Îi plăcea să spargă și să strivească, era crud doar de amorul artei, nu din nevoie. Pentru el răul era ceva gratuit.

Pe de altă parte, acolo se afla și Gabe Baines. Ca toți paranii, putea să fie și el crud, dar pentru că era obligat, în autoapărare; era

¹ „pai“ în engleză (n. tr.).

atât de dedicat protecției sale de rău, încât făcea rău în mod firesc. Nu putea fi pedepsit, așa ca Straw.

Așezându-se pe locul său, Omar rosti:

– Binecuvântată fie această adunare. Hai să auzim știrile dătătoare de viață, mai degrabă decât acțiunile dragonului răului.

Se întoarse spre Straw.

– Ce informații ai, Howard?

– O navă înarmată, răspunse Straw, cu un surâs larg, răutăcios, bucurându-se de neliniștea colectivă. Nu e un negustor de pe Alpha II, ci din cu totul alt sistem. Am folosit o sondă ca să le interceptăm gândurile. Nu sunt aici în vreo misiune comercială, ci...

Se întrerupse, neterminând intenționat propoziția. Voia să-i vadă agităndu-se.

– Trebuie să ne apărăm, zise Baines.

Domnișoara Hibbler aprobă, și Annette la fel, ezitând. Chiar și hebul încetase să se hlizească, și acum părea stânjenit.

– Desigur, noi, cei din Adolfville, continuă Baines, vom organiza apărarea. Vom apela la oamenii voștri, Straw, pentru dispozitivele tehnice. Ne așteptăm la foarte mult din partea voastră. Măcar de data asta ne așteptăm să participați la binele comun.

– „Binele comun“, îl maimuțări Straw. Vrei să spui binele nostru.

– Dumnezeu, făcu Annette, trebuie să fii întotdeauna așa de iresponsabil, Straw? Nici acum nu poți să ții seama de consecințe? Măcar gândește-te la copiii noștri. *Trebuie* să-i protejăm pe ei, dacă nu pe noi înșine.

În sinea lui, Omar Diamond se rugă: „Fie ca forțele vieții să se ridice și să triumfe pe câmpul de luptă. Fie ca dragonul alb să scape de pata roșie a morții aparente. Fie ca pântecul protector să coboare pe această mică bucată de pământ și s-o păzească de cei care se dau de partea păcatului.“ Deodată, își aminti despre o viziune avută în timp ce venea pe jos încoace, un sol al sosirii dușmanului. Apa dintr-un pârau se transformase în sânge când pășise peste ea. Acum știa ce voia să spună semnul. Război și moarte, poate chiar

distrugerea celor Șapte Clanuri și a celor șapte orașe – șase, dacă nu luai în considerație și groapa de gunoi care era locul de trai al hebilor.

Depul Dino Watters murmură răgușit:

– Suntem blestemați.

Toată lumea se uită la el, chiar și hebul Jacob Simion. Cât de potrivit pentru un dep.

– Iertați-l, șopti Omar.

Și undeva, pe tărâmul nevăzut, spiritul vieții auzi, răspunse și iertă creatura pe jumătate moartă care era Dino Watters din așezarea clanului depilor, Domeniul Cotton Mather.